

ΦΙΛΙΕΣ

Την είδα κι εφέτος
πάλι και σκίρτησα.
Ελαμπε στον ήλιο του
μεσημεριού, όμορφη,
να μη θέλεις να
αποσύρεις το βλέμμα
σου από πάνω της,
ζωηρή και πεταχτή,
αστραφτερή και
πολύχρωμη - μια ζω-
γραφιά. «Καλώς την...»
είπα μέσα μου και βρά-
δυνα το βήμα μου, μην
την τρομάξω. Το έχει
αυτό· αγριεύεται.

της Ελένης Σαραντίτη

Είναι, βλέπεις, μόνη. Μόνη στα βράχια, μόνη στην κατάκρυα θάλασσα. Και έχει φροντίδες περίσσιες. Πληρώνει -λέγεται- το αμάρτημα της οίησης. Ότι αυτή, ως γυναίκα, ήταν ευτυχέστερη όχι μόνο των θνητών αλλά και των θεών. Και εξ αυτού μετα- μορφώθηκε -είπαν- σε τούτο το γλαυκό και σμα-

ραγδένιο φτερωτό πλάσμα με το άφθονο χρυσάφι στα μάτια, το χιονάτο λαιμό και τις πορτοκαλί παρειές, καθώς αποφασίστηκε -θεόθεν- να γεννά στο καταχείμων τα μικράκια της, στις σχισμές των βράχων, σε κρυφές αμμουδιές. Τιμωρία σκληρή, γιατί η αχόρταγη θάλασσα με τους παγωμένους αέρηδες κατάπινε τα λευκά σφαιρικά αβγά κι εκείνη, η Αλκυόνη, κάποτε κόρη του Θεού Αίολου και της Έναρέτης, άλλο δεν έκανε παρά να προσκυνά και να ικετεύει για τους καρπούς της, έως ότου ο Δίας διέταξε τον ήλιο να λάμπει θαλπερός μες στον Γενάρη μέχρι να επωαστούν τα αβγά τής αρχαίας πριγκίπισσας, που και ψαροπούλι και μπιρμπίλι ή θαλασσοπούλι καλείται στον τόπο μας.

Έτσι έγινε και στην καρδιά του χειμώνα θάλλουν οι πιο φωτεινές και θερμές ημέρες και λαμπτήρες και μοσκοβολούν βράχια και κύματα· έτσι έγινε και την ξαναβρήκα εφέτος, στη γνώριμη ακρογιαλιά, και μες στο παραμιλητό της θάλασσας η περσινή μου φίλη γέμισε φως Ιλαρό, εωθινό την καρδιά μου και μου δώρισε αρώματα φερμένα από τις Εφτά Θάλασσες: αγριοτριαντάφυλλα και λευκά κοράλλια και ματιές γοργόνας και σεντούκια πειρατικά φτιαγμένα από σανταλόξυλο.

Και κάπως έτσι γίνεται πάντα με μερικές σπάνιες φιλίες· τις πλησιάζεις αθόρυβα με ανοιχτή καρδιά κι εκείνες ανυψώνονται σαν αστραπή. Κι αφήνουν στα μάτια σου τη λάμψη των ωραίων ονείρων. Οπως ανυψώθηκε σαν γαλάζιο βέλος η Αλκυόνη, η μυστική σύντροφος των ερημοβασιών μου.